

Ngoại Truyện Về K.O Và Mỹ Mi Ca

Contents

Ngoại Truyện Về K.O Và Mỹ Mi Ca	1
1. Chương 1: Chung Sống	1
2. Chương 2: Vài Chuyện Liên Quan Đến Đại Thần Và Vy Vy	6
3. Chương 3: Chuyện Ở Siêu Thị	7
4. Chương 4: Ăn Bánh Thịt	8
5. Chương 5: Kịch Ngắn: Tên Của Ko	11
6. Chương 6: Tổng Hợp Các Chiêu Thức Để Cậu Ấy Trở Thành Của Bạn (quá Trình Đại Cường)	11
7. Chương 7: Đăng Kí	13

Ngoại Truyện Về K.O Và Mỹ Mi Ca

Giới thiệu

Đây là ngoại truyện về K. O và Mi Ca trong bộ “Yêu em từ cái nhìn đầu tiên” của Cố MạnSẽ như th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoai-truyen-ve-k-o-va-my-mi-ca>

1. Chương 1: Chung Sống

Ngu Công đã ở chung ký túc xá với Mojata đến bốn năm, vậy mà tới tận ngày hôm nay, anh chàng mới biết người này hoá ra lại là một kẻ lười biếng.

Căn nguyên của cái phát hiện động trời ấy là khi Ngu Công ôm bụng đói tới văn phòng của Mojata tìm đồ ăn, Mojata đang bận, thuận miệng nói: “Trong ngăn kéo có bánh qui, cậu tự lấy đi.”

Kết quả là Ngu Công lục ngăn kéo, bánh qui đâu không thấy mà hợp đồng mua nhà thì cứ đập thẳng vào mặt. Ngu Công nhìn nó không chớp mắt, lấy ra xem xét, ngoác mồm hít một hơi thật sâu. Cái gì thế này?! Những hai căn! Ở trên là bản hợp đồng đăng kí một ngôi nhà, diện tích 180 m², thời gian bàn giao là năm sau; phía dưới là các giấy tờ xây dựng của căn nhà hiện tại, đầy đủ các thiết bị, vật dụng gia đình, 100 m², hai phòng lớn hai phòng nhỏ, địa điểm tuyệt đẹp, trang hoàng lộng lẫy.

Tổng giá trị hai căn phải xấp xỉ ngàn vạn, lại dùng tiền mặt để thanh toán. Ở dưới cùng, rành rành chữ kí thoả thuận mua nhà đúng là tên của Mojata —— Hách Mi.

Có lẽ do vẻ mặt cùng biểu cảm của Ngu Công quá mức khoa trương nên đã thu hút được sự chú ý của nhiều đồng nghiệp đi ngang qua, một người tới gần... vừa thấy, hả! Rõ ràng cũng bị choáng!

Vì vậy không có gì bất ngờ khi toàn bộ nhóm “trao thân” đông đảo của công ty nghe tin xong đều kinh ngạc, bàng hoàng, sửng sốt; ngay lập tức, Mojata trở thành “chuột chạy qua đường, đuổi đánh không tha!”. Ngu Công vô cùng đau đớn, dùng hết sức lực lắc qua lắc lại người trước mặt: “Mi ca cậu nói cậu nói, cậu đi cướp ngân hàng vì sao không rủ tớ?!”

Những người khác cũng thật thương tâm: “Mỹ Mi ca, tiền cậu trúng xổ số còn lại bao nhiêu, cho mọi người khoản đó đem đi mua nhà đi!”

“Mỹ Mi ca, một phú hào như cậu ẩn núp trường kì ở đội ngũ giai cấp vô sản chúng tớ rốt cuộc là vì lẽ gì?”

Trong lòng Ngu Công lửa giận bùng cháy: “Hồi đi học cậu còn giả nghèo giả khổ, mấy lần hỏi mượn tớ 50 tệ!”

“Cậu cho rằng tớ muốn thế sao, lúc đó tớ thực bần cùng a!” – Mojata bị Ngu Công lay sắp hôn mê bất tỉnh, cố sức giãy ra: “Ông đây năm đó thi đại học, trộm nộp hồ sơ vào khoa Công nghệ thông tin trường A chứ không đăng kí ngành quản lý trường Z mà ba vẫn thích, thành ra mỗi tháng giữa tay xin tiền sinh hoạt chỉ được có 600. Thèm vào, ta vẫn còn hối hận đây, sớm biết ở Bắc Kinh chỉ toàn cát bụi, lại còn có lão Tam như thế này, cho vàng ta cũng không đến!”

Tiêu Nại đứng giữa vốn tính toán giảng hoà, lập lại trật tự; tự nhiên nghe được chính mình bị đánh đồng với bảo cát, trong phút chốc ngừng lại bước chân đang định tiến lên, lui về một phía, lấy di động gọi cho Vy Vy tường thuật trực tiếp hiện trường.

Mojata bị đám đông kích động từng bước từng bước dồn vào góc tường, bắt đắc dĩ quát to một tiếng: “Đừng ép nữa, tôi mời tất cả đi ăn một bữa! Mời ăn nha!”

Hết giờ làm, Mi ca ước chừng số tiền trong túi, ai ai oán oán dắt mọi người đi ăn hải sản, trừ Tiêu Nại có việc bận không đi còn đầu toàn thể công ty đều xuất động, đội ngũ vô cùng hùng hậu. Ăn uống no say, Mojata thành thật khai báo: “Cuối tuần trước không phải là ba mẹ tớ lên đây sao, tớ không tính về quê, nhà là họ giúp tớ mua để cưới vợ đó.”

Không nói thì thôi, vừa nói là cơn phần nợ vốn được hải sản bình ổn của mọi người lại bốc lên.

“Không thể tin được, vậy mua hai căn làm cái gì, hóa ra cậu muốn cưới những hai người vợ!”

Mojata - ____-|||

Mất thấy cảnh đánh hội đồng sắp sửa ở ngay đây trình diễn, Mojata cái khó ló cái khôn, tự nhiên nghĩ ra một độc kế khiến bọn họ tự giết lẫn nhau. Cậu làm ra vẻ như vừa chợt nhớ tới điều gì đó: “Đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên mất, nhà tôi bây giờ còn có một gian để không, mọi người ai muốn tới ở? Không thu tiền thuê nhà!”

Tất cả đầu tiên là sửng sốt, sau đó không hẹn mà cùng hét lên: “Tôi!!!”

Tiếng này gào thật lớn, người Mojata cũng run lên, suýt nữa làm rơi con hàu còn cầm trên tay: “Căn phòng kia hơi nhỏ, chỉ có thể đủ cho một người ở, mọi người...”

Làm bộ khó xử nhìn quanh một vòng.

Hầu Tử Tử vốn nghe tin chạy lại đây ăn hôi bèn đi tới cầm lấy tay bạn: “Người anh em, chúng ta đã ở chung với nhau tận bốn năm, cậu không thể lúc này lại vứt bỏ tớ a!”

Ngu Công đẩy hần ra: “Cút, Hầu Tử Tử là nghiên cứu sinh đã có ký túc xá, ông đây còn từng cùng Mi ca tắm chung, người có thể so sánh sao có thể so sánh sao!”

Một đồng nghiệp trong công ty: “Ngu Công, cậu phải suy nghĩ kĩ, nếu sau này muốn tìm người yêu, cũng phải có chỗ cho bạn gái, hừ, lúc đó còn không đem phòng của Mi ca cũng lừa lấy luôn đi!”

Ngu Công mặt dạn mày dày, không biết xấu hổ mà nói: “Vây cũng được, ông đây liền mang theo nương tử đời này nương tựa Mi ca.”

Tất cả đều bị Ngu Công đánh bại: “Xem như cậu lợi hại!”

Cộng sự bên bộ phận mỹ thuật tạo hình tặc lưỡi ra tiếng: “Xem ra quan hệ kiểu này thật là hỗn loạn nha! Mỹ Mi ca rốt cuộc định làm KO mọc bao nhiêu cái sừng đây?”

Mọi người nhớ tới “hôn nhân” giữa KO và Mỹ Mi ca, nhìn về phía KO từ này tới giờ vẫn chưa hề lên tiếng; anh đang ngồi ở góc trong cùng, lặng lẽ bóc cua, mi mắt một chút cũng không động.

Mojata khụ một tiếng, đem đề tài chuyển trở về: “Tóm lại, tất cả đều là người một nhà, tớ cho ai tới ở đều thấy lương tâm bất rứt a

Haizz, các anh em cứ thương lượng đi, kết quả nói với mình một tiếng là được rồi.”

Sự chú ý của mọi người lập tức rời khỏi KO bên này, lại bắt đầu một vòng quấy rối, mĩa mai lẫn nhau, quần áo nháy mắt biến thành “hỗ ẩu”, “quân mình đánh quân ta” loạn xạ ngẫu, Mojata vì vậy mà ăn ngon miệng hẳn lên, trong lòng vô cùng sung sướng.

Cứ thế ăn uống lộn xộn một lúc, tới khi tính tiền, cô nhân viên của quán mỉm cười chìa hoá đơn tiến tới đứng cạnh Mojata: “Rất vui lòng được phục vụ quý khách, tổng cộng ... tệ.”

Các đồng nghiệp hoảng sợ: “Đắt như vậy sao?”

Vẫn biết hải sản là không rẻ, nhưng cũng không nghĩ rằng đắt đến như vậy, nơi này là Mojata dẫn bọn họ tới, mới phút trước họ cũng không biết giá cả ra làm sao.

Trong lúc mọi người còn đang có vẻ áy náy, Mojata lại khinh miêu đậm tả, nhẹ nhàng bằng quơ quét thẻ ký tên, sau đó khẽ thở dài: “Sống cúi đầu lâu quá, cậu đây cũng sắp quên cái cảm giác tiêu tiền như nước mất rồi.”

Cảm giác áy náy nhất thời tiêu tán, tất cả đều như bị sét đánh quay đơ. Đương nhiên vẫn có vài trường hợp ngoại lệ, một bạn trẻ nào đó hai mắt đầy ngưỡng mộ nhìn Mỹ Mi ca: “Quá oách, tư thế quét thẻ vung tiền này, sao lại chỉ là Mi ca, rõ ràng là Mi thiếu gia a!”

Ăn hải sản xong, Mi thiếu gia lại đưa cả công ty đi hát, một đám người náo loạn tới tận khuya mới tan.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Mojata vốn định ngủ thẳng đến trưa, ai ngờ mới hơn 9 giờ sáng, tiếng chuông cửa cứ liên tục vang lên. Mojata cầu nhàu bò dậy lết ra mở. Vừa đi vừa nghĩ liệu ngoài cửa có thể là ai? Bảo vệ? Hàng xóm? Mới chuyển nhà nên không ai biết cậu ở nơi này mà.

Mở cửa, đã thấy đứng ở đó lại là một người mà cậu không thể ngờ tới ——

KO?

Chẳng lẽ mình còn chưa tỉnh ngủ, đang nằm mơ à?

“KO?” – Mojata kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

KO mặt không biến sắc, giơ cao tay phải đang cầm hai túi đồ to tướng: “Đến ‘đi cửa sau’”

“A?” Mojata ngây ngô, mờ mịt nhìn cái đuôi cá còn thò ra ngoài túi. KO đi lướt qua cậu, thẳng hướng phòng bếp mà tiến, xem xét một lượt lại trở ra.

“Phòng bếp của cậu cái gì cũng không có.”

“Đại ca, tôi mới dọn tới đây còn không được vài ngày a.”

KO cũng chẳng ý kiến gì, bình thần quay lại phòng khách, mở máy tính của mình ra, vào word, bắt đầu đánh chữ, một lát sau máy in đã kêu ro ro vận hành.

KO đưa tờ giấy cho Mojata rồi nói: “Thay quần áo, ra siêu thị, những gì ghi trong này đều phải mua đủ!”

Mojata cúi đầu nhìn tên các đồ vật ghi trong đó — chảo rán, nồi hấp, nồi cơm điện, nồi đất, muối, lò vi ba, lò nướng, chảo điện, nước tương, gia vị,... vân vân.

Mojata nuốt nuốt nước bọt, ngẩng đầu dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh xem KO.

“Anh biết nấu ăn?”

KO hồ hững đáp: “Cao thủ.”

Mojata choáng váng.

“Tôi đi?”

KO gật đầu.

“Vậy còn anh?”

“Rửa rau.”

“Hừ!” – Mojata lại yên lặng nhìn tờ giấy trong tay thật lâu, cuối cùng cất tiếng: “Chảo điện là cái gì? Muối mua dạng nào? Bằng gỗ, kim loại hay là inox?”

“...” – KO: “Tôi và cậu cùng đi.”

Mojata cầm tiền cùng KO đến một siêu thị ở gần đó, có KO bên cạnh, mua vật dụng này nọ rất nhanh đã xong, sau đó họ nhờ người chuyển hàng mang đồ lên trên lầu.

Cuối cùng, người đưa hàng cũng đi rồi.

“Nồi xoong, bát đĩa mới mua cần phải rửa sạch, hôm nay chắc sẽ ăn muộn.” – KO nhắc tay nhìn đồng hồ: “Đi chơi đi, hơn hai tiếng sau thì ăn cơm.”

Mojata thấy anh bước vào bếp, quyết định nên ngủ tiếp một giấc nữa. Có lẽ lúc dậy, KO liền biến mất, tất cả những gì vừa qua chỉ là mộng mà thôi.

Tuy có cảm giác rằng mình đang nằm mơ, nhưng hơn hai tiếng sau, Mojata vẫn đứng giờ xuất hiện tại phòng, sau đó trợn mắt nhìn trên bàn tự nhiên tràn ngập thức ăn, không thể kìm lòng khẽ nuốt nước miếng.

Canh cá, cua rang bột, cánh gà hấp trứng, khoai tây thái chỉ xào ớt xanh, cà nhồi thịt... Tất cả đều là những món cậu thích! Mojata đang muốn vứt bỏ tự trọng mà nhào ngay tới thì KO – giờ đây người mặc tạp dề, tay cầm hai bát cơm đã ngăn lại: “Rửa tay.”

Mojata lưu luyến nhìn bàn ăn rồi vội vàng chạy đi rửa tay, chà chà được hai cái lại vội vã chạy về, ào vào chỗ ngồi, trong nháy mắt hai cái cánh gà chỉ còn trơ xương, KO hỏi: “Có ngon không?”

“Ngon! Ăn quá ngon!” – Mojata miệng đầy thức ăn ứ ớ trả lời, lại với lấy nửa con cua tiếp tục chén: “KO, anh thật giỏi, còn có thể nấu ăn.”

“Trước khi tới làm ở công ty, tôi vốn là đầu bếp.”

Mojata nhả chân con cua ra, ngẩn người nhìn anh.

Đầu bếp? Cậu chợt nhớ ra người ngồi trước mặt mình từng được xưng tụng là hacker số một, như vậy, lúc anh ấy làm hacker, nghề chính hoá ra lại là ở phòng bếp xào rau?

Có huyền thoại anh hùng nào như vậy a!

Niềm tự hào được bồi đắp từ danh hiệu “Trạng nguyên” ở tỉnh nhà của Mojata từ sau khi gặp Tiêu Nại, lại một lần nữa bị đả kích nghiêm trọng: “Anh, anh tốt nghiệp đại học nào vậy?”

MD, đã tới nước này thì chỉ có thể dựa vào danh tiếng của trường tìm điểm vớt vát, cậu không tin khắp nước này còn có trường nào có thể vượt qua đại học A.

“Chín năm qui định giáo dục phổ thông.”

A?

KO thấy trên mặt Mojata đầy vẻ nghi vấn, bình thần giải thích: “Lúc tôi mười bốn tuổi, nhà không còn ai, không có tiền, nên nghỉ học.”

Mojata thực ngượng ngùng, có cảm giác như mình đã hỏi phải chuyện không nên nhắc tới, chạm vào nỗi đau của người ta. Cậu có lòng muốn an ủi anh vài câu, chính là biết bản thân cũng không giỏi xoa dịu, an ủi gì đó, chỉ có thể thành khẩn mà nói: “Anh hiện tại rất giỏi, so với chúng tôi những người dân mác tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng còn giỏi hơn nhiều. Tuy rằng trước kia có từng bại bởi lão Tam, nhưng tuyệt đối không phải vì kỹ thuật của anh không bằng, mà do nhân phẩm của anh so với lão Tam quá mức cao thượng
= =”

KO im lặng nhìn cậu một lát, đáp: “Tôi hiểu.”

Mojata = = không khỏi buồn bực, thật là, tôi ăn nói khách sáo chút anh liền tưởng là thật a!

Nửa giờ sau, tất cả bát đĩa đều đã sạch trơn, Mojata vỗ vỗ cái bụng tròn vo, ngồi tựa lưng vào ghế, thoải mái ợ một cái chứng tỏ mình đã ăn thật no.

“Tôi định sau này sẽ sống ở đây.” – KO ngồi bên kia bàn lên tiếng.

“A? Hức

” Bao nhiêu sức chú ý của Mojata đều tập trung ở dạ dày, hiển nhiên máu lên não chậm, phản ứng có điểm trì trệ.

“Cơm tôi nấu.”

“ ... ”

“Bát tôi rửa.”

“ ... ”

“Nhà tôi quét.”

“ ... ”

“Quần áo tôi giặt.”

“ ... ”

“Cái gì tôi cũng làm.”

KO liếc mắt nhìn ai đó còn đang ngớ người chờ đợi, hàm ý sâu xa khẽ bổ sung: “Cậu có muốn tôi ở đây không?”

Mojata khóc rống lên vì vui sướng, nước mắt nước mũi tùm lum: “Muốn!”

Đàm phán rốt cuộc kết thúc! KO gật gật đầu, đi vào phòng bếp bắt đầu rửa bát.

Vào một buổi tối ít lâu sau, Mojata bị người ta đè xuống giường chiếm lấy, từng chút từng chút một ăn sạch nuốt bay, khi cậu ôm mộng tức giận mắng, KO huynh vẫn thật bình tĩnh châm một điếu thuốc: “Vào ngày đầu tiên tới đây, anh đã nói, em cũng không phản đối.”

Mojata trợn mắt: “Anh nói lúc nào?”

KO: “Em còn nhớ câu đầu tiên ta nói với nhau là gì không?”

“Có quý mới nhớ...” – Tuy miệng nói vậy nhưng đầu óc nhân tài trường đại học A cũng không phải dùng để làm cảnh, Mojata cố gắng nghĩ một chút, liền nhớ ra...

Ngày đó, sau khi mở cửa, cậu hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

KO...

Hình như trả lời là: “Đến ‘đi cửa sau’ ”

Không thể tin được!!!

“Đã nhớ?”- KO dập tắt thuốc lá, đặt xuống gạt tàn để tại bên giường: “Anh lúc sau còn nhắc lại một lần.”

Mojata bây giờ có nghĩ sống nghĩ chết cũng không ra: “Còn lần nào nữa?”

“Anh nói, nấu cơm, quét nhà, rửa bát, giặt quần áo,... Cái gì anh cũng làm.” – KO chăm chăm nhìn cậu, chậm rãi nói xong, ánh mắt bỗng chốc trở nên nóng bỏng thiêu đốt mà có vẻ đen tối kì lạ.

Mojata bị ánh nhìn ấy của anh làm cho hoảng sợ, cả người co rúm lại, sắp phát cuồng: “Cậu này có vấn đề gì?”

Cùng ánh mắt hoàn toàn tương phản, ngữ khí vẫn vô cùng bình tĩnh, KO đáp: “Anh cái gì cũng làm, chính là ‘làm’ em.”

“...”

Cúc huyệt của Mojata lại lần nữa co chặt, trên mặt cậu đầm đìa “lước mắt”.

2. Chương 2: Vài Chuyện Liên Quan Đến Đại Thần Và Vy Vy

1.

Thời điểm: Mo K vừa mới ở chung, còn vô cùng trong sáng.

Một ngày, Mojata lén lén lút lút nói với Vy Vy: “Sư muội à, cuối cùng anh cũng biết tiền lương của KO là bao nhiêu.”

Vy Vy cảm thấy hứng thú, hỏi: “ Bao nhiêu?”

Mojata tức tối: “MD, nhiều hơn anh.”

Vy Vy im lặng nhìn cậu, nghĩ thầm, chuyện này không phải là đương nhiên sao?

Mojata cảm giác được điều đó, xấu hổ gắt: “Ánh mắt em là có ý gì?!”

Vy Vy ho vài tiếng: “Ha ha, không có, đúng rồi, sư huynh à, anh làm thế nào biết được tiền lương của anh KO vậy?”

Mojata đắc ý: “Anh ấy phải trả tiền thuê nhà cho anh a, haizzz~ anh đã nói là không cần, Mi ca ta đâu phải dạng người tính toán chi li như vậy. Nhưng mà anh ấy không những trả tiền nhà, còn muốn tính cả tiền ăn tiền uống,... đủ thứ tiền, sau đó liền đem tiền lương của mình đưa hết cho anh, ha ha ha.”

Người nào đó cười ha hả mất sạch cả hình tượng xong quay sang vênh váo với Vy Vy: “Sư muội, tiền lương thực tập của em giờ vẫn còn nằm trong tay lão Tam đi.”

“...” – Vy Vy nghiêng đầu: “Sư huynh à~~ Một thằng đàn ông quản lý hộ tiền lương của một thằng đàn ông khác, thật sự đáng cho anh kiêu ngạo vậy sao?”

Mojata cứng người.

Vy Vy nhẹ nhàng lướt đi.

2.

Thời điểm: Sau khi hai người chung sống không lâu.

Nếu nói công ty có điểm nào kì quái, thì chắc chắn chính là, nó không có bộ phận lễ tân. Thật ra trước kia vốn cũng có nhưng cậu em tiếp tân lại thường xuyên bị người chiếm dụng vị trí, sau đó dần dần liền biến thành nhân viên hành chính kiêm cả việc chăm lo, đón tiếp khách hàng.

Bị ai chiếm dụng cơ chứ? Câu trả lời chỉ có một: Bộ phận chương trình. Thói quen này là từ Mojata bắt đầu, mỗi lần cậu kẹt không lập trình được, thường thích ra ngoài đó tạo dáng tìm linh cảm. Sau tất cả mọi người đều bị lây thói, tới lúc tập thể cùng nhau “gọi” cảm hứng, một cái quây tiếp tân nho nhỏ kia liền chen chúc mấy vị đẹp trai, anh tuấn... có thể sánh tựa kỳ quan!

Hôm nay Vy Vy đến tìm Tiêu Nại, lại ở tiền sảnh nhìn thấy Mojata, kinh ngạc kêu lên: “Sư huynh, anh béo ra!”

“...” – Mojata thống khổ quay đầu lại nói: “Bị người ta bao dưỡng thành như vậy a!”

Hả? Vy Vy toát mồ hôi: “Sư huynh không phải mới chuyển về nhà mới sao, thế nào lại thành bị bao dưỡng rồi?”

Mojata uể oải than: “Anh được nuôi ở chính nhà của mình chứ đâu.”

Vy Vy tỏ vẻ kính nể: “Chuyện khó như vậy sư huynh cũng có thể làm được, thật là quá mức lợi hại!”

Mojata im lặng suy nghĩ một lúc liền đồng ý: “Càng nói lại càng thấy giống, cho ăn cho uống, còn đưa hết tiền lương cho anh nữa, ưhm.”

Vy Vy cũng trầm tư, nửa ngày sau mới đáp ứng: “Sư huynh, tiền lương thực tập của em cũng đưa hết cho Đại Thần, vậy em cũng bao dưỡng Đại Thần phải không?”

3.

Thời điểm: Mo K đã “lên giường” rất nhiều lần.

Một ngày, Mojata kháng nghị với Vy Vy: “Lão Tam thật sự rất quá đáng, em nhanh đi nói với cậu ấy, đừng giao cho KO nhiều việc như vậy. Thêm vào, đều không có thời gian rảnh làm cơm chiều cho anh ăn.”

Vy Vy: “A? Dạ.”

Vì vậy, khi Vy Vy gặp được Tiêu Nại cũng liền thuận tiện đem ý tứ của Mojata truyền đạt lại cho người yêu nghe, nói xong bản thân cũng cảm thấy có gì đó không ổn: “Ồ, kì lạ, việc này vì sao KO không nói luôn với anh, lại để mỹ nhân sư huynh bàn với em cơ chứ?”

Tiêu Nại điềm tĩnh giải thích: “Thực bình thường, đây gọi là vấn đề ngoại giao giữa các phu nhân.”

Vy Vy: “...”

3. Chương 3: Chuyện Ở Siêu Thị

Hôm nay, Mojata cùng KO đi siêu thị, một người con gái xinh đẹp mang làn hương thơm ngát bước ngang qua, Mojata dán mắt nhìn theo, cô gái ấy còn hướng cậu khẽ mỉm cười.

Mojata không khỏi bắt đầu tơ tưởng, mơ mộng tới tận chín tầng mây, liền tiếp ngoài đầu. KO về mặt bình thần như trước, nói: “Không cần nhìn, anh so với cô ấy còn tốt hơn.”

Mojata khinh bỉ: “Anh có chỗ nào so với người ta tốt hơn? Nhìn dáng người cô ấy mà xem!”

“Anh rất được.”

“Thêm vào, anh mà cũng đòi ‘rất được’ ư!”

Giọng điệu KO vẫn không chút thay đổi: “Tối qua chính em nói như vậy.”

Mojata thực hoài nghi liệu có phải hay không mình đang nghe lầm, lúc sau hiểu ra liền thẹn quá hoá giận mà quát: “Cút, ông đây nói vậy lúc nào!”

KO liếc nhìn cậu.

Được... Được rồi, đúng là cậu đã nói qua, nhưng mà... Mojata bực bội: “Thế mà cũng coi là khen đáng người sao?”

“Đó là bộ phận quan trọng nhất của cơ thể.”

“...!!!” – Mojata đuối lý không còn gì để cãi, chỉ có thể kiên quyết phủ nhận: “Ông đây cái gì cũng chưa từng nói.”

“Đúng, chưa nói, em chỉ gào lên thôi.”

“... Anh anh anh... Ông đây đã bảo không là không!”

“Ha~ đêm nay thử lại xem sao.”

Vành tai hồng tới mức sắp tụ máu, Mojata làm bộ làm tịch nhìn ngó xung quanh, lại thấy một mỹ nữ khê lướt qua. Vì muốn người nào đó phải tức chết, cậu cố tình trưng ra vẻ mặt mê gái, mồm miệng không ngớt lời ca ngợi.

“Không tồi không tồi, vừa nhìn đã biết người ta đẹp người lại đẹp nét. Ai chỉ có cơ thể vóc dáng gì đó thôi thì thật quá nông cạn; vẫn là bên trong mới trọng yếu đâu.”

KO cũng nhìn chằm chằm, ra sức đánh giá: “Thức ăn cô ấy mua toàn là đồ cũ, chứng tỏ không biết nấu ăn.”

“Móng tay quá dài, chắc không hay dùng máy tính, sẽ không cùng em chơi game, cũng không thể vào máy tính cá nhân của nữ minh tinh em vẫn thích giúp em lấy trộm ảnh được.”

Tôi bảo anh trộm khi nào? Bảo anh trộm khi nào hả? Mới mở miệng khen xinh một câu, chính anh đã chạy đi lấy đó chứ, hơn nữa toàn vợ về mấy cái ảnh không qua trang điểm cũng chưa từng PS... Thật đúng là làm người xem phải vỡ mộng...

“Eo rất nhỏ, vóc dáng lại mảnh dẻ, không đủ sức lực giúp em chà lưng, giúp em khiêng gáo.”

Eo! Mojata nổi giận: “Mất anh nhìn đi đâu thế hả! Ai cho phép anh nhìn người khác tới rớt tròng như vậy! Đem ánh mắt thu ngay về cho tôi!”

KO: “...”

4. Chương 4: Ăn Bánh Thịt

Hôm nay công ty nhiều việc, Mo K phải ở lại tăng ca, tới lúc được phép lết về nhà thì đã hơn tám giờ tối. Khi đi ngang qua một tiệm bánh, hai mắt Mojata chợt sáng lên: “KO, chúng ta mua hai cái bánh thịt về ăn đêm đi, bánh của tiệm này rất ngon đó. Bình thường toàn mấy chục người đứng xếp hàng, bây giờ có vẻ không đông lắm.”

KO đương nhiên không hề ý kiến.

Tuy nói là người mua “không đông lắm” nhưng cũng có khoảng mười mấy, hai người xếp hàng tầm chục phút, cuối cùng cũng đến phiên, ai ngờ chỉ còn lại một cái bánh. Ông chủ thực khó xử nói: “Thật xin lỗi hai vị, bánh chỉ còn lại một cái, cửa hàng chúng tôi tối nay cũng không tính làm mẻ tiếp.”

“Không sao không sao.” – Mặc dù có chút buồn bực, nhưng chuyện này cũng không tìm được cách nào giải quyết, Mojata đành cười xòa bỏ qua. Cậu rút ví ra trả tiền rồi nhận lấy chiếc túi giấy, đang nghĩ quay sang nói với KO ‘cho anh ăn đó’ thì đã thấy KO thần nhiên với tay cầm túi, lấy bánh, cắn một miếng nhỏ từ từ nhấm nháp, ăn xong lại cắn tiếp miếng nữa, rồi miếng nữa, rồi cuộc vài miếng thì cái bánh hết bay, một chút bằng đầu cái tầm cậu cũng chưa được nếm.

Mojata há mồm tròn mắt, cứng người dờ dẫm nhìn mãi chẳng thốt nên câu. Tuy vốn dĩ cậu cũng muốn đưa bánh cho KO ăn vì dù sao trước kia bản thân cũng từng ném qua rồi, nhưng nhường anh và anh tự mình lấy không thèm đếm xỉa tới cậu, khác biệt thật sự rất lớn.

Kế hoạch thể hiện khí khái nam nhi, sự bao dung, rộng lượng, lòng quan tâm, chăm sóc của Mojata thất bại; cậu đành hợp với ý trời, thuận theo lòng người cứ thế để bức bối phát ra. Ban đêm, KO đang định “xớ rớ” tay chân thì bị Mojata tức tối hất xuống: “Về giường anh mà ngủ.”

KO im lặng nhìn cậu một lúc lâu rồi ngoan ngoãn bò dậy quay về phòng mình nằm, tuy vậy trước đó hình như có qua phòng bếp bầm bầm chặt chặt, loảng xà loảng xoảng một hồi, không biết là làm gì. Mojata tối đó được mấy tiếng động này ru vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Mojata bị người-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đè tỉnh, trong lúc còn mơ mơ màng màng cậu có cảm giác đùi mình bị vật cứng rắn nào đó chạm vào, cổ cũng bị người ta liếm cắn. Chút ẩm ướt nóng bỏng làm lửa tình bùng lên một cách mạnh mẽ, phút chốc lan toả, thiêu đốt khắp cơ thể; Mojata khê ngo nguậy, đang muốn thuận theo thì ngờ đâu đúng lúc này bụng lại sôi lên, cứ kêu ùng ục mãi không ngừng. Đúng là “sát phong cảnh”!

Mojata cứng đờ, nhất thời “tắt lửa” cụt hứng, lại nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, liền thẹn quá hoá giận. NND, nếu tối qua được ăn khuya, cậu chắc chắn sẽ không như thế này đâu!

Vì vậy bèn bật dậy đá mạnh KO một cái: “Cút, ông đây đói bụng, đi làm điểm tâm đi!”

KO ngừng lại, nằm trên người cậu bất động thở gấp hồi lâu, một lát sau khi Mojata cảm thấy nơi nào đó để trên chân cậu đã ngừng cọ xát, KO mới xoay người bước xuống giường, mặc quần, không rên một tiếng đi vào trong bếp.

Mojata nhìn theo tấm lưng trần của anh, liếc xuống chiếc quần bò đang ôm lấy cặp mông săn chắc, nuốt nước bọt, có điểm hối hận. Thật là, rất không có nghị lực, đè lâu một chút không phải ông đây cũng chiều theo rồi sao!

Dừng lại! Không được nghĩ nữa! Mojata xoay người tính ngủ tiếp một lát, chẳng dè thế nào cũng không ngủ được, trên đùi như còn lưu lại những xúc cảm nóng bỏng ban nãy, trong đầu lúc ẩn lúc hiện hình ảnh tấm lưng cường tráng, hữu lực của KO. Lăn lộn trên giường hơn nửa tiếng, tâm can càng lúc càng nóng lên, cuối cùng Mojata đành ảo não ngồi dậy, khoác áo đi ra ngoài.

Kiến trúc căn nhà xây theo lối mở, vừa bước chân qua cửa phòng ngủ, những gì diễn ra trong bếp đã thu hết vào đáy mắt.

Trong làn hơi nước mỏng manh bốc lên nơi góc bếp, KO vẫn như cũ để trần người trên, cơ thể hơi gầy của anh giờ đây lại có cảm giác tràn trề sức lực. Đại khái nấu ăn cũng được coi như một cách rèn luyện, vóc dáng của KO so với kẻ suốt ngày chỉ biết cắm mặt vào máy tính – thuần tuý là IT như cậu quả thật đẹp hơn nhiều lắm.

MD! Mojata rửa thầm.

Có ai cầm muối xào thức ăn lại có thể hấp dẫn hơn cả lúc ở trên giường không cơ chứ?! Còn mặc quần bò cạp trễ, quá mức phong tình!

Chờ một chút, cái quần này không hiểu sao nhìn quen mắt quá đi? Mojata cẩn thận xem xét một chút, mới phát hiện ra đây chính là cái quần mình vẫn hằng vút móc trong góc tủ. Có khoảng thời gian cậu cũng khoái chạy theo mốt này mốt nọ, bèn mua một cái quần bò cạp trễ rộng thùng thình mặc chơi, ai ngờ chạy theo phong trào tới một bờ hơi tai rồi cuộc lại rước lấy mấy trận cười nhạo ngật nghèo từ đám Ngu Công, Hầu Tử Tửu. Mi thiếu gia vỡ mộng thì quần cũng theo đó bị xếp xó. Bữa trước thời tiết bắt đầu chuyển mùa, KO đem tất cả trang phục ra giặt giũ, phơi phóng một hồi; cứ thế không nói một câu mặc nhiên chiếm dụng.

Thèm vào! Không mặc quần trong mà cũng dám xỏ chân vào quần bò của cậu!

Mojata bị kích thích, tựa như một mồi lửa vút vào đám rơm khô, cả người bắt đầu nóng cháy, trong đầu không ngừng loạn chuyển những suy nghĩ về KO, phút chốc đã lan tràn chiếm đóng toàn bộ trí óc, đem lí trí đuổi đi không còn lại gì, cậu không tự chủ được vội bước nhanh vào bếp, giơ tay sờ soạng khắp lưng anh.

Trong khoảnh khắc cảm nhận được bàn tay hư hỏng của cậu chạm vào người mình, KO dường như có chút căng thẳng, nhưng sau đó lập tức thả lỏng, cúi đầu chăm chú quấy quấy đảo đảo cái gì đó trong nồi, không

hề lên tiếng để mặc cậu loạn sờ. Mojata không nhin được nữa, cả người dán sát vào anh, há miệng khê cắn bờ vai rộng, hai tay dần dần trườn lên phía trước, ở ngực KO dừng lại một chút, rồi chịu không nổi mà vuốt ve dần xuống bụng, xuống hông.

Mojata không rõ KO đang nấu món gì; giờ phút này cậu chỉ cảm giác được bản thân mình thực giống thứ thức ăn kia, bị đặt trên bếp lò đun nóng, không biết lửa ở đâu, tình ở đâu ủa tới, làm cả người cậu đều nhanh thiêu cháy, không còn lấy một mảnh bình yên.

Cậu đưa tay lướt qua cặp quần: “Anh còn chưa cài nút.”

KO khó nhọc cất tiếng trả lời: “Em cài lại cho anh.”

Hừ!

Mojata tai nghe một đàng, tay làm một nẻo, chẳng những không gài lại nút quần mà còn kéo tuột khoá xuống, bàn tay không hề kiêng dè khê luồn vào trong, nắm lấy nơi nào đó bắt đầu đùa nghịch không ngừng...

Cơ thể KO như căng ra, anh hơi ngẩng đầu, tiếng thở dốc càng ngày càng rõ...

“Được rồi!”

Thanh âm dồn dập, KO đột nhiên xoay người lại nhìn cậu.

Rốt cuộc cũng không thể kiềm chế được đi, Mojata mừng thầm thu tay lại rồi dắc ý lui về phía sau một bước, chờ KO “thú tính” bộc phát mà nhào lên, ai dè...

.....

...

Một cái bánh nhân thịt nóng hổi được nhét vào miệng cậu, giọng KO vẫn như trước khàn khàn gọi cảm: “Bánh ăn được rồi, mùi vị thế nào?”

Mojata: “...”

KO: “Có phải so với hương vị của bánh ở cửa hàng hôm qua cũng không khác biệt lắm?”

Mojata phồng mang trợn mắt nhai lấy nhai để, đem cái bánh trong miệng nuốt thẳng xuống dạ dày, hung hăng nói: “Ăn ngon hơn bánh của tiệm kia N lần, nhưng cả đời này anh cũng đừng bao giờ nghĩ tới chuyện bò lên trên giường tôi một lần nữa!”

Kết cục của chuyện này là:

Buổi tối, KO làm cả một bàn lớn toàn các món ngon, thành công khiến cho Mi thiếu gia sửa miệng biến từ “đời này” thành “tháng này” không lên giường.

KO im lặng suy tính một lúc lâu: “Hôm nay hình như là 31.”

Mojata ra vẻ kinh ngạc: “Thật không? Quên đi, ông đây “nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”, dễ dàng cho người rồi.”

Nội tâm: Hừ, anh tưởng tôi không biết sao, anh muốn nghỉ ngơi cũng không có cửa đâu! Ông đây chấp nhận khổ cái gì chứ không thể để khổ chính mình!

Thâm tâm của KO: Kỳ thật thay bằng một tháng sô pha or phòng tắm or bàn làm việc or tủ lạnh or cánh cửa cũng rất hay a.

Vì vậy, bao nhiêu “sóng gió” từ chiếc bánh nhân thịt nhờ vài hoạt động “nhẹ nhàng” bắt đầu vào đúng 0h đêm hôm đó mà chính thức tuyên bố bình ổn!

Lời tác giả:

Mi thiếu gia cũng rất cao a~ KO thì cao hơn cậu khoảng 5 cm, tiểu thụ nhà chúng ta đúng tiêu chuẩn cao 177 hoặc 178

~Đọc toàn bộ “Nụ cười khuyh thành”, tôi chợt nhận ra cuộc sống của Mi thiếu gia là từ thế này tạo thành — bị Đại Thần ức hiếp, bị Vy Vy bắt nạt, bị KO trêu chọc...

5. Chương 5: Kịch Ngắn: Tên Của Ko

Có bạn hỏi tôi tên của KO là gì, thật ra trước đây tôi cũng đã chọn được một cái tên, sau lại quên bồng mất (), vì thế trong đầu YY ra một cái kịch ngắn, thời điểm là khi Mo K mới H vài lần. (Cố Mạn)

*** **

Sau một lần hai người “lên giường”, Mojata hỏi: “Đúng rồi, KO~ tên thật của anh là gì?”

KO: “...”

KO: “Mình làm đủ XXXX lần, anh sẽ nói cho em biết.”

Mojata -___-||| : “Lúc đó người cũng kiệt sức chết ngoẻo rồi, ông đây đến bìa mộ người nhìn tên hay sao?”

KO: “Tính tần suất, em hẳn là “kiệt sức” trước anh.”

“Cút!” – Cái chuyện “được” hay “không được” này liên quan lớn tới lòng tự tôn của một thằng đàn ông, vậy nên biểu tình của Mojata lập tức trở nên vô cùng dữ tợn.

KO thành thành thật thật nói: “Anh có thống kê hẳn hoi mà!”

Mojata: “...”

KO: “Mọi khi là anh một lần, em...”

“Thèm vào, phải giống ông đây như vậy mới là bình thường a!” – Mojata: “Lại đến! Ông đây có chết thì trước đó cũng phải làm sạch người!”

*** **

Đang sau mỗi cái tên luôn có một câu chuyện “nóng bỏng” a

~

6. Chương 6: Tổng Hợp Các Chiêu Thức Để Cậu Ấy Trở Thành Của Bạn (quá Trình Đại Cường)

Từ khi chuyển đến ở tại nhà của Mojata, KO bắt đầu tập trung nghiên cứu chương trình “Dự báo thời tiết”, N lâu sau, rốt cuộc cũng chờ được tới ngày này.

Thời tiết hôm nay khá kì lạ, buổi sáng trời trong, tới chiều lại có mưa to, sấm chớp.

Hôm sau sẽ chuyển thành nhiều mây, trời đổ mưa rào.

Mà đến ngày kia thì càng kinh khủng hơn, mưa dầm mưa dề, rả rích đêm ngày...

Lúc này mà đem đồ ra phơi nắng thì đúng là muôn lần vạn lần rất không thích hợp a

~Ở trên lịch, KO thật cẩn thận khoanh tròn một cái đánh dấu; trời vừa hửng sáng liền thu dọn hết tất cả chăn ga gối đệm trong phòng mình toàn bộ đều ném tới ban công. Khi Mojata mặc đồ trong đến đó lấy áo sơ mi (chỉ vì vài miếng ăn, cậu đã tình nguyện đem phòng có ban công nhường cho KO), nhìn thấy ban công bày la liệt đủ thứ như vậy thì giật mình nhảy dựng lên.

“Anh phơi chăn hả?”

KO chăm chú nhìn cậu một lúc rồi xoay người bước đi, cuối cùng lưu lại một câu: “Thời tiết hôm nay tốt lắm.”

Hai người ăn sáng rồi cùng tới công ty. Giữa trưa, mây đen không biết từ đâu quả nhiên ùn ùn kéo đến, giăng kín bầu trời. Ngay lập tức, giông tố gào thét, mưa gió ầm ầm, rầm rĩ suốt nửa giờ.

Mojata vào MSN đánh một dòng chữ gửi cho KO, vui sướng hả hê khi thấy người gặp họa: “Chăn của anh xong đời ha ha ha!”

KO: “Buổi tối tôi qua phòng cậu ngủ cùng.”

Mojata: “Dựa vào cái gì mà anh đòi ngủ ở phòng tôi!”

KO cũng không nói gì, chỉ gửi lại một tập văn kiện, cậu vội mở ra... Dựa vào cái gì cơ chứ?! Tất nhiên là đồng ảnh chụp toàn của ngon vật lạ này rồi!

Nước miếng chảy ròng ròng, Mojata không chút do dự trả lời KO: “Tôi cho anh ngủ cùng!”

Thật ra nếu Mojata chịu khó lên mạng tìm hiểu một chút công dụng của mấy món KO gửi cho cậu thì sẽ phát hiện tất cả những đồ ăn này đều có một điểm chung, đó chính là:

——— Cường tinh tráng dương = =

Tối ấy, KO thật sự dựa theo đồng ảnh đã gửi mà làm một bàn chạt thức ăn, Mojata được ăn uống no say, thỏa mãn vô cùng. Tối giờ đi ngủ, KO rất đúng hẹn xuất hiện trên giường cậu, thực tự nhiên chiếm mất phân nửa cái gối đầu.

Mojata vốn không quen ngủ chung gối chung với người khác bèn lập tức đoạt lại: “Hừ! Đúng là cái đồ dở người, gối cũng đem đi phơi làm cái khỉ gì, bây giờ không có, anh cũng không biết lấy quần áo vo vào mà gối tạm hay sao?”

Trong bóng đêm, KO trầm mặc giây lát rồi khẽ nói: “Sáng mai sẽ ăn miễn lươn.”

Mojata ngoan ngoãn đem nửa cái gối trả về chỗ cũ.

Chẳng biết có phải vì KO nằm bên cạnh hay không mà Mojata thế nào cũng không ngủ được. Sau đó ít lâu, cậu bỗng nhiên cảm thấy cả người nóng bừng, bức bối; nơi nào đó cũng dần dần trở nên “cầm thú hoá”.

Thèm vào, tại sao lại đúng vào ngày hôm nay... KO ngủ ở ngay bên, nghĩ muốn “tự lực cánh sinh” cũng không được.

Mojata nằm trần trọc trần trọc một hồi, chỗ ấy cũng đã ngạo nghễ đứng thẳng. Cậu một mặt thâm kiêu ngạo “năng lực” của mình mạnh mẽ, “sức trẻ” của mình dồi dào, một mặt lại nguyên rửa cuộc đời thích trêu người; đúng là cái gì cũng không thể thập toàn thập mỹ, vẹn cả đôi đường.

Mojata thấp giọng kêu tên KO hai tiếng, thấy anh không hề phản ứng, cậu mới dám chậm chạp lần tay xuống dưới hạ thân; nhưng cuối cùng lại chần chờ dừng lại, hay là vào phòng vệ sinh giải quyết?

Mojata còn đang do dự, suy tính thì một bàn tay ấm áp đã giành trước mà bắt ngờ bao phủ, cùng với hơi thở dường như gần trong gang tấc, KO cất tiếng: “Tôi giúp cậu.”

...

Bởi vì hôm sau nhiều mây, trời đổ mưa rào; sang ngày thứ ba lại “trận này chưa qua, trận khác đã tới” liên tục, không ngừng; cứ thế N ngày sau, chăn vẫn chưa khô, KO cùng Mojata cũng không nghĩ tới việc chạy ra siêu thị mua bộ mới để thay. Tóm lại, trong khoảng thời gian KO không chăn không đệm khó lòng xác định ấy, bọn họ ở đêm khuya tối đen như mực đã thân tình, hữu hảo “giúp đỡ” nhau rất nhiều lần.

Mojata cũng không hiểu nổi tại sao dạo này mình lại có thể “cầm thú” như vậy! Quả thật “phần khởi” tới mức không phải người!

Người ta hay nói “sau cơn mưa trời lại sáng”, chăn màn dù không muốn cũng có lúc phải khô, KO liền chuyển về phòng mình. Sau lại liên tiếp phát sinh một số tình huống kì quái, ví dụ như ở phòng KO phát

hiện có sâu bọ, côn trùng gì đó, phun thuốc sát trùng nhất định phải đóng cửa phòng a~ Ví dụ như chăn đem đi phơi chẳng biết rơi xuống đâu mất tăm mất tích, cứ vậy “một đi không trở lại” a~ Với hàng đồng lí do khác nhau, rốt cuộc hai người “đồng sàng cộng chẩm” cũng thêm không ít lần.

Mojata đang quen với việc ngủ như vậy, ai ngờ bỗng dưng một cái, KO lại không phát sinh cái gì. Suốt một tháng, anh an an ổn ổn ngủ im trong phòng mình.

Một ngày hai ngày, Mojata cũng chưa có cảm giác nhưng tầm một tuần sau, khi KO hứng chí làm cả bàn tiệc lớn, cậu chợt phát hiện hình như ban đêm bắt đầu có chút gian nan.

Tự mình “loạn làm” thật sự rất đáng khinh, thanh niên chí khí ai lại như vậy cơ chứ! Nhưng cậu làm sao có thể không biết xấu hổ mà mở miệng kêu KO trở lại!

Mojata khó ngủ cứ nằm lặn qua lộn lại, trần trần trọc trọc hồi lâu; cuối cùng bộ óc đỉnh đỉnh đại danh Thủ khoa tỉnh Z, nhân tài trong đám sinh viên trường đại học A cũng đã giúp cậu nghĩ ra một kế!

Mojata bắt đầu nghiên cứu “Dự báo thời tiết”, vài ngày sau, mắt cậu sáng lên.

Thời tiết hôm nay: buổi sáng trời trong, tới chiều lại có mưa to, sấm chớp.

Mojata quyết định phơi chăn!!!

Kể tiếp chuyện diễn ra sau đó:

Khi tiểu công tính làm chuyện xấu, ông trời đương nhiên hỗ trợ; lúc tiểu thụ lén lút lập âm mưu, đến cả dự báo thời tiết cũng không chính xác. Cả ngày trời xanh quang đãng, chẳng có lấy một giọt mưa.

Mojata ngồi trong văn phòng, nhìn ngoài cửa sổ ánh nắng ầm ập mà lòng như lửa đốt, kim đồng hồ càng chỉ gần tới giờ tan tầm càng cảm thấy nhấp nhồm không yên, cậu vội chuồn về nhà trước, lấy nước đầy một chậu rửa mặt, gội thẳng vào cái chăn đang phơi ngoài ban công.

KO vừa bước chân vào nhà, Mojata đã lập tức chạy đến phần nộ tố cáo: “MD, không ngờ hôm nay trời lại mưa, chăn của ông đây bị ướt sạch!”

KO nhìn văng mắt trời vô tội bên ngoài: “Hình như trời không mưa.”

Mojata chẳng hề nao núng, mặt không biến sắc, tim không đập loạn trắng trợn quả quyết: “Dự báo thời tiết nói có mưa rải rác ở một số khu vực đó thôi.”

“Khu vực” ở đây nhỏ tới mức cực hạn chính là một cái ban công! Tạo được “mưa” như vậy, không thể không ca ngợi, kỹ năng thực hiện các thao tác nhỏ của lão thiên gia thật quá mức lợi hại a...

*** **

Lời tác giả:

Lúc đầu tôi không định viết quá trình giữa hai người họ, sau lại có bạn nói rất muốn coi, liền sơ lược một chút.

7. Chương 7: Đăng Kí

Sống với nhau suốt chùng ấy thời gian, tính ra hai người bây giờ cũng coi như là “lão phu lão phu” rồi. Vậy mà có một ngày, Mojata tự nhiên lại nhớ tới cái chuyện tít từ thuở “ngày xưa ngày xưa” khi đôi ta mới bắt đầu “vun đắp tình cảm”, lời ra thách thức: “KO, lúc trước làm sao anh biết được địa chỉ nhà mới của tôi?”

Lại có thể mới sáng sớm đã vác đồ ăn mồi tới tận cửa.

KO thản nhiên trả lời: “Anh vào cơ sở dữ liệu của Cục quản lý bất động sản nhìn một chút.”

Mojata: “... Anh có thể không dùng cái giọng kiểu ‘Ta lên mạng Baidu một chút’ để nói chuyện này hay không?...”

Nửa đêm, Mojata đang ngủ bỗng nhiên bật dậy, hô hấp dồn dập, thở dốc không ngừng, KO cũng theo đó mà giật mình tỉnh lại, nhẹ nhàng xoa lưng giúp cậu lấy lại bình tĩnh: “Làm sao vậy?”

“... Ác mộng...” – Mồ hôi vã ra như tắm, Mojata nhấc tay quệt mặt mấy cái, hoảng hoảng hốt hốt kêu lên: “Tôi mơ thấy anh lên vào máy chủ của Cục quản lý, đem giấy tờ nhà đất tất cả đều sửa thành tên anh! Thật đáng sợ...”

Chuyện này tuyệt đối là ác mộng! Nếu ngay cả nhà cũng đổi chủ, khi đó chẳng phải cậu đã hoàn toàn bị KO “bao” từ đầu tới chân rồi hay sao! Bậc “nam tử hán đại trượng phu”, cũng phải giữ được chút thể diện để còn vác đi nhìn người nữa chứ!

“May chỉ là mộng a~”

Mojata khẽ thở phào nhẹ nhõm, an tâm nằm phịch xuống giường, tiếp tục ngáy khò khò; hoàn toàn không chú ý tới trong bóng tối, KO vẫn còn ngồi đó, thật lâu, thật lâu...

Sau hôm ấy, KO có chút khác thường. Đương nhiên, anh lúc bình thường là mặt than, lúc bất thường cũng vẫn là mặt than cho nên với một người khá vô tâm như Mojata, có thể nhận ra sự thay đổi nho nhỏ đó, thật sự rất khó khăn.

Điều đầu tiên Mojata phát hiện chính là:

Phản trứng trong bát của KO to hơn của cậu!

Từ ngày KO đặt chân vào cái nhà này, thói quen sinh hoạt của “cậu chủ nhỏ” ở đây cũng dần thay đổi, đặc biệt là trong vấn đề ẩm thực. Nếu muốn bữa sáng đầy đủ dinh dưỡng thì chắc chắn một quả trứng là không thể thiếu: trứng luộc, trứng rán, trứng đun nước đường, trứng tráng, trứng chưng,... nói chung là đủ loại trứng, không món trứng nào cậu chưa từng nếm qua!

Trước đây, Mojata vốn không ham thích gì thứ sản phẩm từ mấy loại chim chóc, gà vịt ấy nhưng sau khi nghe KO nói ăn trứng bổ tinh là “đạo dưỡng sinh” [1], cậu cảm thấy thực có lý nên vô cùng vui vẻ ngày ngày chén sạch một quả.

Vậy mà Mojata gần nhất nhận ra, quả trứng trong bữa sáng của cậu rõ ràng nhỏ hơn hẳn so với của KO. Nếu chỉ một ngày hai ngày thì cậu cũng cho qua, có lẽ là vô tình, ngẫu nhiên gì đó; đằng này liên tục quan sát mấy hôm, phản trứng của cậu vẫn cứ ít hơn đã trở thành sự thật không thể chối cãi.

Mojata nổi giận!

Trứng to hay nhỏ thế nào cũng được nhưng cậu thừa biết đằng sau đó là cả vấn đề hết sức to lớn, khắc sâu ý nghĩ kì thị cùng thái độ phân biệt đối xử; khiến cho Mojata không thể nào nín nhịn nổi nữa! Thêm vào, cái này còn không phải ám chỉ... của cậu tương đối... bé?! Cho nên năng lượng cần bổ sung cũng ít hơn!!!

Tuy vậy, rốt cuộc Mojata vẫn vô cùng khoan dung, rộng lượng mà đem bao nhiêu bực bội, ầm ức nén lại, không hề phát ra. Nói cho cùng, tranh cãi vì một quả trứng lúc to lúc nhỏ cũng rất không đàn ông đi! Cứ coi như cậu nhường anh một lần! Có điều, hôm nay đi làm, lúc ở phòng vệ sinh gặp Ngu Công, hắn lại thần thần bí bí hỏi cậu: “Mi thiếu gia~ Mi thiếu gia~ Chẳng lẽ cậu lại chuẩn bị mua nhà mới?”

Mojata cảm thấy khó hiểu bèn hỏi lại: “Nhà nào cơ?”

Ngu Công vô cùng khinh thường kiểu “phú hào giả trang bản tiện” này: “Anh em với nhau mà cậu còn giả bộ, ngày hôm qua tớ nhìn thấy KO ngồi nghiên cứu mấy trang web về bất động sản. Còn có hôm trước, lúc chúng tớ thảo luận giá cả nhà đất, KO cũng ở bên chăm chú lắng nghe cả buổi, chuyện này mà bình thường nha? Đừng vờ vịt nữa, đã ai bắt cậu khao tân gia đâu!”

Nghe thế, Mojata không khỏi thâm sinh nghi ngờ, chờ lúc KO vắng mặt, cậu dễ dàng phá giải mật mã trong máy tính của anh, kiểm tra phần History mạng. Quả nhiên có địa chỉ của các trang bất động sản, hơn nữa rõ ràng là đã tìm hiểu được một khoảng thời gian không hề ngắn.

KO như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ anh muốn chuyển ra ngoài hay sao?

Mojata suốt cả buổi chiều cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Bao nhiêu vướng mắc trong lòng còn chưa giải, trước lúc tan ca Tiêu Nại còn tới tìm cậu bồi thêm một cú.

“KO vừa đồng ý kí hợp đồng thời hạn năm năm với công ty ta, cậu đã biết chưa?”

Mojata cũng người.

“Hai người gần đây thực thiếu tiền sao? Điều kiện tiên quyết KO đưa ra khi kí kết là phải được ứng trước ba năm tiền lương.”

Nhìn vẻ mặt ngỡ ngàng, mờ mịt của cậu; đến cả Tiêu Nại thường ngày như thế... nham hiểm (?) cũng không thể kìm được mà vì người anh em đã “gả” ra ngoài này khe khẽ thở dài.

Kì thật Tiêu Nại rất muốn kí hợp đồng giữ KO ở lại, song trước giờ anh vẫn luôn áp dụng lối suy nghĩ “công tư bất phân”. Bởi vậy, nhân vật có vai trò và tầm ảnh hưởng lớn tới công ty là KO, so ra vẫn kém cậu em – mà kẻ vô ngược tự xưng ‘Tam ca’ như anh, thay mặt toàn thể “nhà gái”, nhất định phải quan tâm, chăm sóc.

Đã là huynh đệ, tất nhiên phải giúp huynh đệ mình ở chính địa bàn của nhà mẹ để có thể an tâm công tác!!!

Trong lúc còn mơ hồ hồ, Mojata không biết bản thân đã ra khỏi văn phòng của Tiêu Nại như thế nào, càng đi lửa giận càng bùng cháy dữ dội.

MD!

Hết thấy rất rõ ràng.

Ngược đãi cậu (tức cho cậu ăn quả trứng nhỏ)...

Lén nghiên cứu giá cả nhà đất...

Trộm kí hợp đồng, lập quỹ đen...

Đủ loại dấu vết đều chứng minh, đây chắn chắn là phải “hồng hạnh xuất tường” [2], đi nấu cơm cho người khác!

Mojata đột nhiên sinh ra khát vọng muốn cắt luôn JJ của ai đó!

Cậu sao nhịn được một chuyện tày đình đến nhường này, quyết định sẽ lập tức cùng KO lật bài ngửa. Buổi tối, KO vẫn theo lệ làm một bàn chật kín đồ ăn, Mojata ôm ưu thương “có lẽ đây là lần cuối”, đem tất cả các món đều cần quét sạch trơn không còn một miếng, ăn xong quệt miệng, ngược mắt thấy KO đứng lên định rửa bát, bèn lập tức gọi lại:

“Ngồi xuống!”

Anh tạm dừng, nhìn về phía cậu, sau đó buông bát đũa đang cầm trong tay, ngồi xuống.

Mojata đi thẳng vào vấn đề: “Anh tính mua nhà?”

KO dường như không hề bất ngờ khi thấy cậu đã biết, chỉ yên lặng gật đầu.

Mojata huyết khí bốc lên, cơn giận bùng nổ: “Tại sao?”

KO trầm mặc một lúc lâu sau, bất ngờ nói: “Anh muốn có tài sản chung của hai vợ chồng.”

Mojata ngớ ra mất nửa ngày, cuối cùng hoài nghi hỏi: “Anh nói tài sản... gì cơ?”

KO lặp lại: “Tài sản chung của cả hai vợ chồng.”

Cậu nhìn anh, trong phút chốc hiểu ra liền lập tức phản ứng lại: “Anh, anh muốn mua nhà của tôi?”

KO: “Một nửa.”

Nói tới đó, mi mắt anh khẽ động, rũ xuống: “Nhưng còn chưa mua được.”

Mojata nhất thời không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả tâm trạng của mình vào giây phút này, có chút hỗn loạn, có điểm mừng vui, có ít , còn có cả... cảm động? Hai người ngây ngốc ngồi đối diện hồi lâu, Mojata bèn lên tiếng: “Anh muốn kí hợp đồng với lão Tam, cùng là vì chuyện này?”

KO gật đầu.

“Ừm~ Giờ căn nhà này trị giá bao nhiêu? Anh ở trên mạng cũng đã tra xét rồi đi?!”

KO đáp: “Hơn bốn trăm vạn.”

Mojata kinh ngạc thảng thốt: “Lại tăng a~ Thèm vào, lại lên cơn sốt đất!”

KO tiếp tục gật đầu: “Đường như so với lúc trước phải tăng đến 97%.”

“Điên rồi!” – Mojata âm thầm may mắn mình đã ra tay mua vào đúng lúc, cậu liếc KO một cái rồi hỏi: “Nhờ tôi không chịu bán thì sao? Anh xem, giá nhà đất đang tăng cao như vậy, hiện tại tôi mà bán cho anh không phải là quá thiệt hại sao?”

KO: “Em chắc chắn sẽ bán.”

Mojata bị anh đi guốc trong bụng, vội quay đầu nhìn sang hướng khác, ầm ỨC LẦU BÀU: “Hứ, anh giỏi thì đi mà bán! Chỉ toàn gia tr... à ừm...” Mojata kịp thời im miệng, thẹn quá hoá giận mà quát: “Đi rửa bát đi!”

KO lập tức dọn bát đĩa ra rửa.

Cuộc sống của Mojata một lần nữa lại trở nên vui vẻ, thoải mái y như lúc xưa; ngay cả việc mỗi ngày phải ăn quả trứng nhỏ hơn quả của KO, cậu cũng cam tâm tình nguyện. Mojata vô cùng cao thượng nghĩ rằng: cứ nhường đi, đã là đàn ông con trai, dĩ nhiên phải khoan hồng độ lượng. Hơn nữa anh đúng là có điều, so ra vất vả, chẳng kể ban ngày vẫn là ban đêm, thật sự cần nhiều bồi bổ.

Hôm nay trứng đã dùng hết, hai người cùng đi siêu thị mua thêm; ở cửa Mojata liền nhận được điện thoại của một kỹ thuật viên trong công ty gọi tới, nói là có công việc cần bàn. Cậu sợ trong đó ẦM Ỉ, liền bảo KO vào trước, còn mình vẫn đứng ngoài tiếp chuyện; đến lúc xong xuôi cúp máy, cũng đã qua nửa giờ.

Mojata đi vào tìm KO, nhìn trái ngó phải một hồi, lang thang mãi vẫn không gặp, vừa tính mở di động ra gọi thì trong lúc ngoái đầu chợt liếc thấy KO đang đứng giữa một đám bà cô già, xếp hàng, mua.ít.trứng.gà.bị.vỡ.

Mojata do dự cả buổi, cuối cùng ngượng ngùng tiến lên, kéo nhẹ tay áo KO: “Này, anh đứng đây làm cái gì?”

“Trứng gà.”

“Tôi biết anh định mua trứng nhưng không phải là đã mua được rồi hay sao?” – Mojata nhìn hai hộp trứng gà vỏ xanh [3] đang nằm trong xe đẩy.

“Đây là trứng mua cho em ăn.”

Trứng gà vỏ xanh tuy nhỏ nhưng rất đắt. Xếp hàng mua loại trứng đã nứt vỡ này quả vừa to, giá vừa rẻ. Mojata đột nhiên hiểu được tại sao phần trứng trong bữa sáng của mình lại bé hơn của KO...

Từ tận đáy lòng, cậu khe khẽ bật ra một tiếng thở dài.

Khốn nạn...

Cậu thật sự đã hiểu lầm anh mất rồi...

Mojata hỏi: “Anh cứ y như lão Grandet [4], ngay cả quả trứng cũng phải tính toán chi li, là vì muốn mua nhà của tôi?”

KO gật đầu, nhấn mạnh: “Một nửa.”

Mojata không khỏi sầm mặt: “Cái này có thể bớt được mấy đồng!”

KO im lặng. Đây là thói quen của anh từ khi còn nhỏ, tiết kiệm tiền ăn tiền uống của bản thân cơ hồ đã trở thành bản năng. Đương nhiên, dù có nghèo khổ đến mức nào đi chăng nữa, cũng không thể để “bà xã” chịu thiệt, đó cũng là một loại bản năng tự nhiên không cách nào thay đổi.

Mojata sau đó cũng không hề lên tiếng.

Hai người từ siêu thị trở về, lặng lẽ ăn bữa tối rồi đánh răng, rửa mặt, đi ngủ. Ngày hôm sau, trên MSN:

Mojata: “Thị trường giao dịch bất động sản mới ra chính sách mới, nghe nói hôm nay giá nhà đất ở Bắc Kinh giảm tới 50%.”

Mojata: “Tôi quyết định bán cho anh một nửa! Tuy vậy, giá cả phải như khi nó cao nhất.”

KO: “Tiền còn chưa chuẩn bị đủ.”

“Cho vay.”

“Nếu để mua nhà thì ngân hàng sẽ từ chối cho vay.”

“Hừ, ai bảo anh đi vay ngân hàng.” – Muốn đem tiền đi nuôi ngân hàng ư, không có cửa đâu, Mojata vội gõ bàn phím: “Tôi cho anh vay, mà cho vay có kì hạn thôi.”

Mojata mặt mày hớn hở nhìn màn hình MSN: “Sáu mươi năm thế nào?”

Buổi sáng thứ sáu, Mojata cùng KO đều xin nghỉ, tới chiều mới quay về công ty.

Ngư Công tùy ý hỏi: “Hai người đi đâu vậy?”

Mojata cũng thật tùy tiện đáp: “Chúng tôi đi đăng kí.”

Ngư Công: “Đăng đăng đăng đăng đăng... Đăng kí?!!!!!!”

Mojata thấy hấn về mặt kính hãi, trong phút chốc cũng ngẫm hiểu ra, khinh bỉ nói: “Đăng kí giấy tờ nhà đất, cậu nghĩ cái quái gì vậy, quá đen tối!”

Ngư Công cảm thấy cực kì oan uổng, đăng kí kết hôn có gì không trong sáng a~ Các người chung sống bất hợp pháp, không giấy không phép đã... mới thật sự xấu xa!

Ban đêm, sau khi XX, Mojata bất chợt cảm thán: “Thật ra đăng kí kết hôn cũng không tệ!”

KO: “Di dân?”

Mojata khinh thường: “Hừ, ông đây sống là người Trung Quốc, có chết cũng phải là ma Trung Quốc, di dân cái gì đó ta mới không thêm!” – Sau đó cậu dùng chân đá đá anh:

“Anh xem có cách nào hack được dữ liệu bên Ủy ban nhân dân, làm cho chúng ta một bản đăng kí đi!”

Chú thích:

[1] Đạo dưỡng sinh: các phương pháp giữ gìn, bồi dưỡng sức khỏe để được sống lâu một cách tích cực. Đạo dưỡng sinh của người Trung Hoa cơ bản khái quát tinh hoa mấy ngàn năm của các lĩnh vực y dược, ẩm thực, tôn giáo, phong tục, võ thuật. Trong đó, ẩm thực được đặc biệt coi trọng.

[2] Hồng hạnh xuất tường: ý chỉ sự ngoại tình, có xuất xứ từ bài thơ “Du viên bất trị” của Diệp Thiệu Ông, thi nhân đời Nam Tống.

DU VIÊN BẤT TRỊ

Ứng liên kịch tử ấn thương đài,

Tiểu khấu sài phi cửu bất khai.

Xuân sắc mãn viên quan bất trú,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.

Dịch thơ:

Thăm vườn không gặp

Guốc buồn in dấu rêu xanh,

Mười phen gõ cửa, chín đành trở ra.

Giam sao xuân sắc được mà,

Một cảnh hạnh đỏ ló hoa đầu tường.

(Nguyễn Hà dịch)

[3] Trứng gà vỏ xanh: Loại trứng gà vỏ màu xanh biếc tự nhiên, rất quý hiếm, hàm lượng dinh dưỡng cao, có khả năng phòng và chữa nhiều loại bệnh, được nhiều người coi là “nhân sâm trong các loại trứng”, “cách mạng xanh trong nghiệp chăn nuôi gia cầm”, thậm chí là “Đông phương thần đàn”...

[4] Lão Grandet: Nhân vật trong cuốn tiểu thuyết “Eugénie Grandet” của Honoré de Balzac – nhà văn hiện thực Pháp lớn nhất nửa đầu thế kỉ 19. Nhân vật lão Grandet trong tác phẩm là một kẻ vô cùng tham lam, yêu tiền như mạng. Chính vì đã trở thành “nô lệ của đồng tiền” như vậy, lão đâm ra keo kiệt, keo kiệt đến bần tiện, “cái gì cũng muốn dè xẻn, cho đến cả cử động”, không những làm khổ bản thân mà còn làm khổ cả những người trong gia đình lão...

*** **

Lời tác giả:

To: Các bạn tưởng là Mo K đi đăng kí kết hôn.

Ai nói đăng kí kết hôn, là giấy tờ nhà đất thôi!

Mọi người cũng giống Ngu Công, rất không trong sáng! (_)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoai-truyen-ve-k-o-va-my-mi-ca>